

הם נאמנים^ר, והוא שיהיה לקטן דעת^ש לבדוק.

עין משפט ד. או"ח סימן תלז פעיף ג.

ג. המשכיר בית לחבירו בחזקת שהוא בדוק^ה ונמצא שאינו בדוק על השוכר לבדוק ואין זה מקח טעות, ואפי' במקום שבודקים בשכר, שהרי מצוה הוא עושה.

הגה: וי"א דצריך המשכיר להחזיר לשוכר שכר הבדיקה^א הואיל והתנה שהוא בדוק.

דף ה:

עין משפט ב.ג.ד. או"ח סימן תמ פעיף א.

א. אינו יהודי שהפקיד החמץ שלו אצל ישראל^ב, אם היהודי חייב באחריותו^ג מגניבה ואבדה^ד, בין שהחמץ בביתו או ברשותו בכל

ר. משום דבדיקת חמץ מדרבנן מגמ' פסחים דף ד'. ולדעת הפר"ח אפי' באיתחזק איסורא נאמנים אשה וקטן בדבר דרבנן ודלא כרמ"א ביור"ד סי' קכ"ז. כה"ח אות ל"ה. ש. היינו בהגיע לחינוך. כה"ח אות ל"ט.

ת. והיינו ביום י"ד, כ"כ הב"י מהר"ן ויש חולקין אפי' ביום י"ג. כה"ח אות כ"ו.

א. וזו סברת הרמב"ן, וה"ה דס"ל דמה שאמרו שניחא ליה למעבד מצוה בממונו, היינו בדבר שאין בו חסרון כיס כגון שיכול אחר לברך על הטלית שלו. כה"ח אות ל'. וכתב הב"ח דאין להוציא מיד המוחזק.

ב. מבריייתא וגמ' בפסחים דף ה' ע"ב, דכתיב "לא יראה לך שאור", שלך אי אתה רואה אבל אתה רואה של אחרים ושל גבוה, יכול יקבל פקדונות מעכו"ם או יטמין את שלו ת"ל "ולא ימצא בכתיכם", והעמידו בגמ' דיש הבדל אם קיבל עליו אחריות או לא. כה"ח אות א'.

ג. אפי' לא ע"פ דיני ישראל אלא ע"פ דינא דמלכותא. כה"ח אות ב'.

ד. ולדעת רש"י אינו חייב אלא א"כ קיבל עליו גם אחריות דאונסין, אך דעת האחרונים כדעת השו"ע. כה"ח אות ג'.

מקום חייב לבערו ה.

הגה: **ואפי' חזר והפקידו ביד אינו יהודי אחר חייב לבערו י.**

א. ב. וי"א ז דאפי' אין היהודי אלא שומר חנם עליו שחייב רק בפשיעה ג"כ חייב לבערו, ואפי' אין היהודי חייב עליו בדין אלא שהאינו יהודי אלם ח ויכפהו לשלם אם יאבד חייב לבערו, ויש חולקין.

ה. ו ולא מועיל ביטול והפקר בחמץ של אחרים שקיבל עליו אחריות דאין זה מועיל לו שלא לעבור על "בל יראה ובל ימצא", ואין לו תקנה אלא בשריפה, גם א"א למוכרו בלי רשות הא"י, כה"ח אות ה', וע"ש.

ו גם בחמץ של אחרים שקיבל עליו אחריות יש עשה "דתשביתו". כה"ח אות ו'. מ"מ אם מוציא החמץ מרשותו אפי' בתוך הפסח די בזה מן התורה שלא יעבור מן התורה "בל יראה ובל ימצא", אבל לענין עשה "דתשביתו" לא מועיל עד שיבערנו. כה"ח אות ז'. ומה שחייב לבערו מיירי שאין הא"י כאן, אבל אם נמצא בעיר מחזירו לו לפני שיגיע זמן איסורו. שם אות ח'.

ז אם עבר היהודי ולא ביערו, ובא הא"י אחר הפסח, רשאי היהודי ליתן לו החמץ שהרי חמץ שעבר עליו הפסח שאסור בהנאה אינו אסור אלא מטעם קנס ובזה לא קנסו, ומ"מ אם יש חשש שיחזור וימכרו לישראל אסור להחזיר אותו לא"י. מ"א ס"ק א'.

ח אולם בתשובת כתב סופר סי' פ"ד כתב להתירו לישראל אחר הפסח, כיון שאין גוף החמץ של ישראל ורק לנפקד אסור בהנאה ובאכילה, ולפ"ז מותר להחזירו לעכו"ם גם כשיודע שימכרו לישראל אחר. כה"ח אות ט'.

י. שאינו בעליו דהרי הוא כהפקיד חמצו ביד א"י, אבל אם חזר והפקידו ביד בעליו אינו עובר, מ"א ס"ק א'. ואפי' לא קיבלו בעליו אחריות בהפקדה זו. כה"ח אות י"א. ודעת הרמ"א כדעת הרמב"ם, ואף שלר"ת א"צ לבער דעת האחרונים כרמ"א. כה"ח אות י"ב.

י חמץ נוקשה של עכו"ם ביד ישראל וקיבל עליו אחריות ועשה לו מחיצה עשרה טפחים מותר וא"צ לבערו. כה"ח אות ט"ז, א"א סי' תמ"ב אות י"ז.

יז. זו דעת הרמב"ם בפ"ד ובה"ג והרא"ש, ויש חולקין הוא הראב"ד וס"ל דאונס אינו כדין אחריות. כה"ח אות י"ט.

ה. ו וע"כ במכירת חמץ שזוקפין הדמים במלוה וכשיאבד לו החמץ לא ישלם הא"י, הוי כעכו"ם אלם, ואז צריך למכור לעכו"ם גם החדר שהחמץ בתוכו שאז הוי כקיבל הישראל אחריות על חמצו של העכו"ם בבית העכו"ם, אבל להשכיר החדר אסור דיחד לו בית לא מהני לכתחילה. אבל אם המוכר החמץ הוא דר בשכירות יכול ג"כ להשכירו לעכו"ם במכירת חמצו. כה"ח אות כ"א.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 05841504777 email: minchat.aaa@gmail.com